

Andreea Iatagan

Miko,

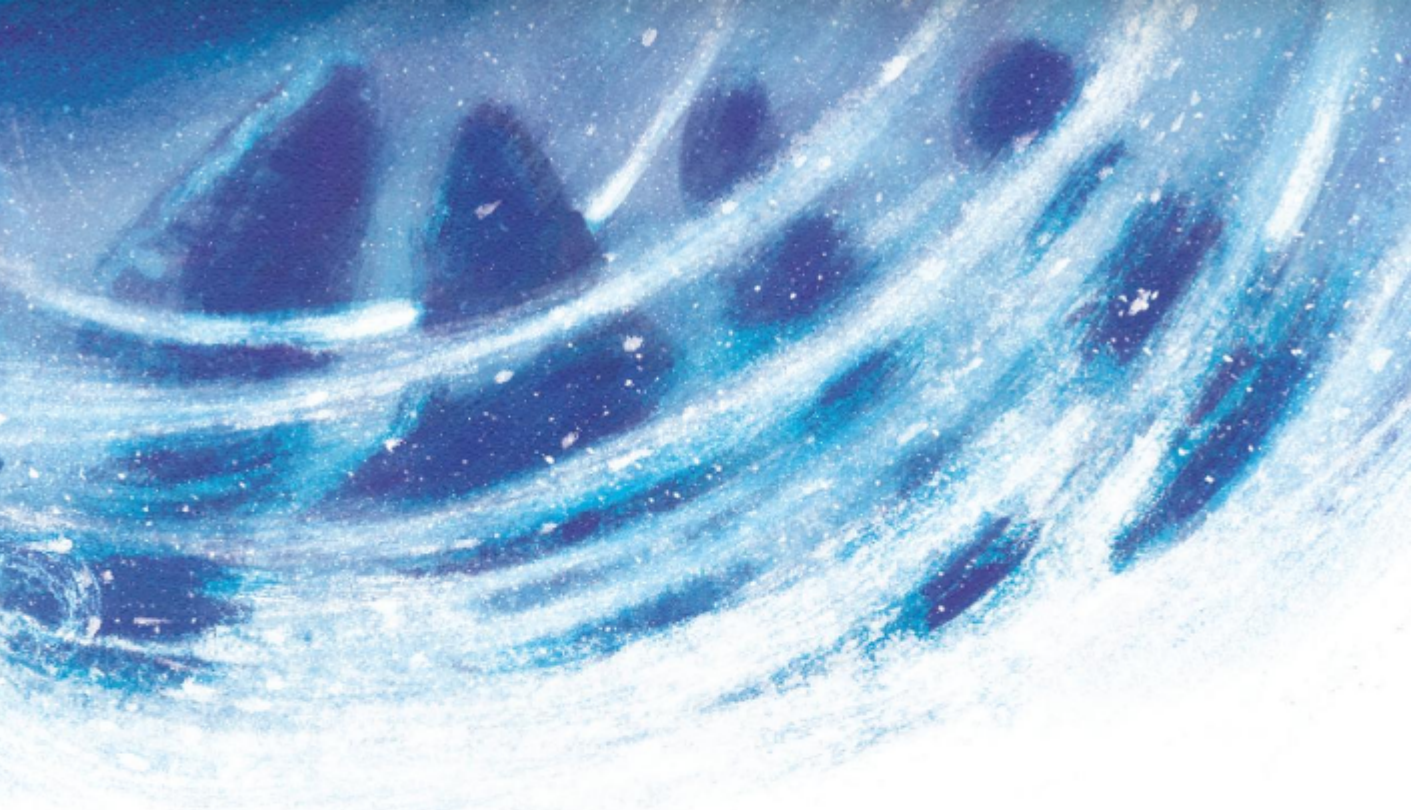
vulpița friguroasă

Ilustrații:
Diana Tivu

pan
da

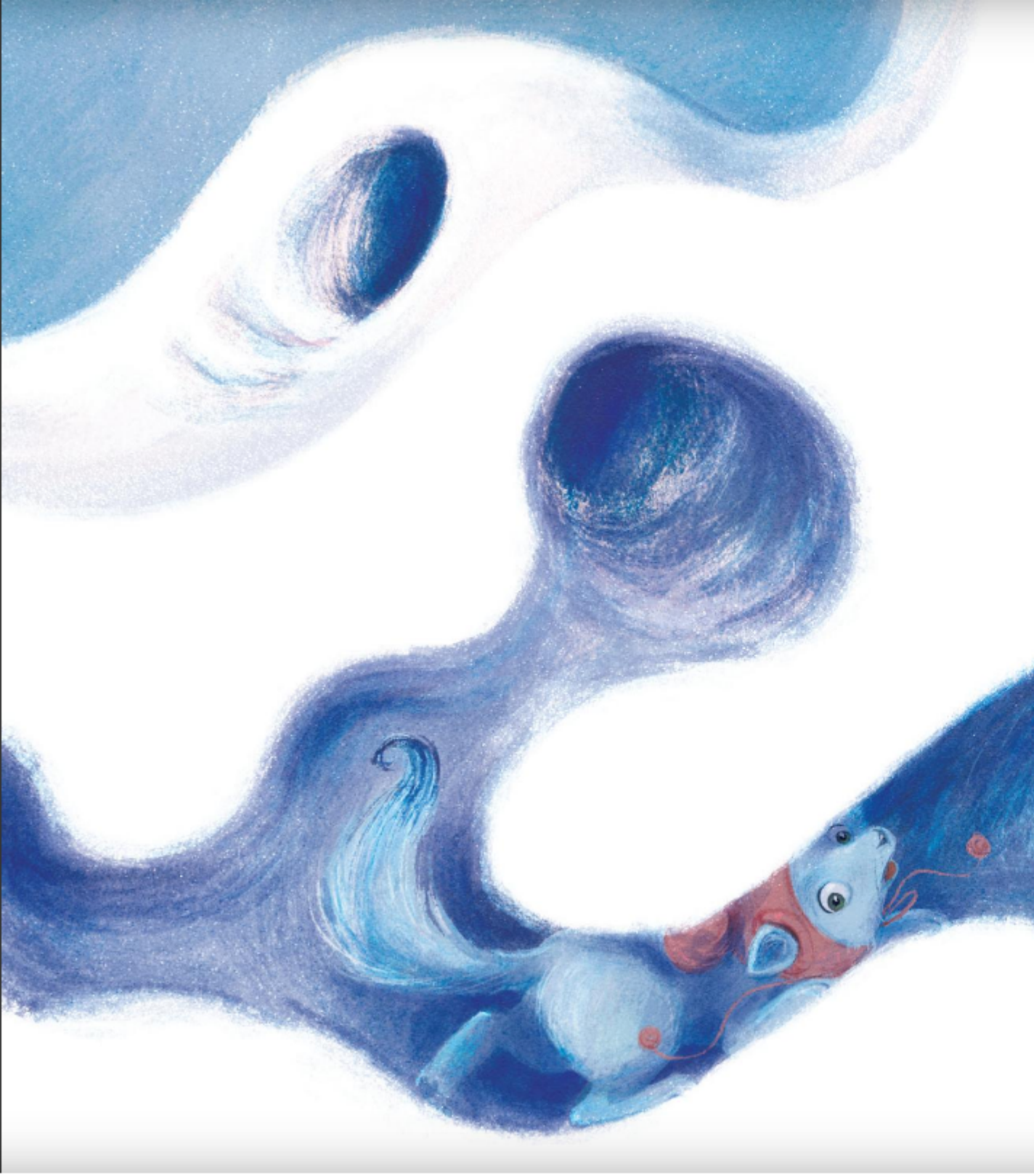

Mi-e frig.

Mult timp, acestea au fost singurele cuvinte pe care Miko le rostise. Nu „mama“, nu „tata“, așa cum spun toți puii. Doar: *Mi-e frig.*

Miko s-a născut într-o noapte cu vânt asurzitor și un ger atât de aspru, că până și ghețarii se îmbrățișau încercând să se încălzească. Iar asta nu li se mai întâmplase niciodată.

Cine a trăit noaptea aceea poate înțelege de ce Miko, vulpea cu blană albastrie, tremura întruna și nimic nu reușea să o facă să se simtă mai bine. Nici când a mai crescut, ea nu a scăpat de senzația de frig și de teama de vântul cel rece și șuierător.

Nu-i de mirare că Miko nu-și dorea nimic mai mult decât să simtă, măcar o dată, că lăbuțele îi sunt calde și urechile nu îi mai amorțesc de ger. — De ce nu faci și tu ca mine? o întrebă o altă vulpe polară și îi arată tunelurile adânci pe care le săpase în zăpadă. Se adăpostea acolo, încolăcită strâns.

Dar lui Miko nu îi plăcea întunericul și nici să stea nemișcată să aștepte până când ar fi avut gerul chef să se domolească.

Începu să se uite cu atenție la celelalte animale. Poate va afla de la ele cum să nu-i mai fie frig.

Iepurele-pantofi-de-zăpadă țopăia cu lăbuțele lui din spate foarte lungi și bine îmblănite.

— Lăbuțele tale îți țin de cald? îl întrebă Miko, plină de speranță.

— Da, sigur că da, îi răspunse iepurele și se întoarse la salturile lui vesele și lipsite de griji.